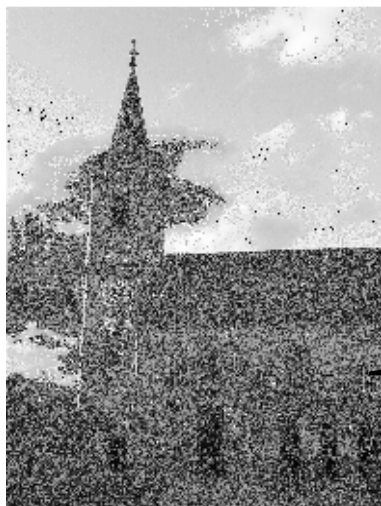

Hálaadó Harangszó

2007. április 9. AZ ÁCSI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG GYÜLEKEZETI LAPJA VIII. évf. 1. szám

BOLDOG HÚSVÉTOT!

Textus: János ev. 20: 18/b

Húsvétkor, amikor járunk-kelünk a faluban, amikor a templomban találkozunk, egymásnak boldog húsvétot kívánunk. Szinte automatikus ez a gesztus, s mindannyian, ahányan így szólunk, mást értünk alatta. Valaki pihenést áhít, végre otthon lehet a családdal, rokonaival, vagy jókat ehet-ihat, hiszen ilyenkor terülj asztalkám van otthon. De vajon ez a boldog húsvét ennyit jelent csupán? Tudjuk, hogy nem. A hívó ember életében minden húsvét magában hordozza az elsőt, az igazit, s nem csak lélekben és emlékekben, de hitben és reménységben is. Hiszen lélekben mi is ott vagyunk a megdöbbenő és hívó tanítványokkal, és ott sírunk az elvesztettért Máriával együtt a sírnál, s a mi lelkünk is azt sóvárogja, hogy Jézus megszólítson: "miért sírsz?" A húsvét akkor válik boldoggá, ha a sírás örömmé, a kételkedés hitté, sőt bizonyossággá válik. Amikor azt mondja szívünk, lelkünk és elménk is: "Feltámadt az Úr bizonynyal!" Igen, ez a boldog húsvét alapja. Mégis úgy gondolom, hogy ezt könnyebb hirdetni, mint hinni. Mert a mai ember számára csupán külön-külön létezik az élet és a halál fogalma. De a halálból az életbe nehezen. Kicsit, vagy nem is olyan kicsit mi is úgy viszonyulunk e kérdéshez, mint Tamás apostol, aki a "ha nem látom nem hiszem" kijelentésével a kételkedők példájává lett.

Hiszen ma nagyobb hitelt adnak annak a kijelentésnek az emberek, hogy tíz év múlva lakást vásárolhatunk a Holdon, mint annak, hogy lesz feltámadás. Persze, mondják, Jézus Krisztusnak sikerült, hiszen Isten Fia, de nekem? Miért van ez így? Talán azért, mert a mi életünkben egyre nagyobb úrrá lesz a halál. Szembeszállni lehet vele, mozgósítva van a kórház, a számítástechnika, a bioenergia, az ember mindent

bevet, de a végső szó mégis az övé. Sőt, egyre inkább az övé lesz, amikor az emberiség kezében olyan fegyverek vannak, melyekkel bolygónkat is végveszélybe sodorhatják. Amikor az ember élete talán 300 forint, vagy még annyi sem. Ebben a világban kell hinnünk azt, hogy Jézus Krisztus feltámadt a halálból? "De jó lenne hinni benne!" - mondják. S milyen furcsa, 2000 év távlatából semmi sem változott. A tanítványok sem képesek elfogadni a feltámadás tényét. Hiába minden előzmény, Jézus meghalt. Mária is látja az üres sírt, majd beszél Jézussal, mégis sír, sír, nem érti a csodát, eszébe sem jut, hogy Isten Fia betartja a szavát. És ma sincs másképp. Hiába ismerünk annyi bátorító igei biztatást, nem tudunk a tények delejes ereje alól szabadulni. Pedig a feltámadás ereje a miénk is lehet, és ennek egy módja van, ha nem emberek erősítése, esküdözése hitünk alapja, hanem az, aki visszajött a halálból. Mert ha vele találkozunk, akkor nekünk is elakad a szavunk s csak annyit tudunk mondani: "Rabbóni... Én Uram és én Istenem!". Ne azt várjuk, hogy majd egy idő után el tudom hinni mindezt, hanem át kell adnom magam ennek csodának, s engednem, hogy magával ragadjon szárnyakat adva. Mert Jézus ma is él, itt van közöttünk s ma is megszólít: "Mária, Pál, István, János..." Belevegyül az emberek közé és ott a mi életterünkön szólít meg. Nem felhőkön lovagolva, nem tüzet eregetve, hanem társként, kérőként, hívóként, üzenőként. Milyen jó lenne, ha Jézus személyét nem a miszticizmus szemével néznék az emberek, hanem úgy, mint akivel lehet beszélgetni, sétálni; aki válladra teszi a kezét, aki őriz, tanácsot ad és hordoz, ha kell.

Ezek tények, amiket nap mint nap átélsz, s Ő ezeken át üzen: "Élek és ti is élni fogtok." Mária húsvétja mitől lett boldog? Nem a pihenéstől, nem a finom

ételektől, hanem a hírtől: "Láttam az Urat!" A boldogság alapja nála az, hogy megtalálta küldetését. Ez a húsvéti ünnep adja meg nekünk, hogy találkozzunk Vele, s tudjunk bizonyóságot tenni róla

„... MINDENK ÉKESEN ÉS JÓ RENDBEN LEGYENEK.”

A református egyház – ha a helyzet úgy kívánta – már a kezdetektől fegyelmezte tagjait. Az egyház, Krisztus eszköze, nem is tehet mást, mint engedelmes eszközül adja magát Urának. Ez az egyház belső fegyelmezettsége által valósul meg. Ha ez valahol csorbát szenved, fegyelmezi tagjait, hogy „mindenek ékesen és jó rendben legyenek.” (I. Kor. 14:40.) Minden egyházfegyelem feltétele a vezetők, a hivatalosok fegyelmezettsége.

Az alaphelyzet: a bűn megvallása s az azt követő bűnbánat. A bűn: Isten akarata, célja helyett a magunk akarása, Isten parancsolatainak meg nem tartása. Bűn esetén az egyént az egyház eltiltotta az úrvacsorától. A látható Igében, az úrvacsorában magához hív, erősít, újít, tisztít, vigasztal. Új kegyelmével indít el ismét az életbe. Az egyházfegyelemben elmarasztaltat ettől fosztotta meg a büntetés idejére a gyülekezet vezetése, amikor eltiltotta az úrvacsorától. A régi századokban az eltiltás a lelki közösség, a gyülekezet előtt történt meg. A megalapozó igazság: „Minden szabad nékem, de nem minden használ, minden szabad nékem, de nem minden épít.” (I. Kor. 10:23.)

Honnan tudta az egyház tagja, hogy mi a bűn, mi a kerülendő cselekedet? Mi volt az iránymutató? Elsősorban a szószékről elhangzó Ige magyarázata. A hitbéli tanulás legfontosabb helye a templom volt. A régi időkben az egyház tagjai sokkal több alkalommal jártak templomba. Prédikációs istentisztelet volt vasárnap reggel és délután. A hétköznapiakon, szerdán és pénteken szintén volt istentisztelet prédikációval, más napokon meg imádságos istentisztelet. Ezeken az egyház tagjainak részt kellett venni. Egy 1675-ös országgyűlési végzés: a közrendű emberek addig parasztmunkára ne menjenek, hanem először az istentiszteletre. Mindenki a saját vallása szerint. Ezt az országgyűlési határozatot már régen megelőzte igen sok református helyi gyűlés, zsinat vagy gyülekezeti rendszabály – hasonló szándékkal. Aki ezeket nem tartotta be, vétett az egyházfegyelem ellen. Honnan eredezethetők az egyházfegyelem fő kívánalmai? Elsősorban a Bibliából, a Heidelbergi Kátéból, a II. Helvét Hitvallásból és Kálvin ide vonatkozó tanításából. (Az Institutió egyes részei). A korabeli iskola elsősorban a hit tételeit és az éneklést tanította. Más tárgyak később csatlakoztak ehhez. Az iskoláskorúak pedig még a templomban is részesültek hitoktatásban istentisztelet után. Ez volt az úgynevezett „bennmarasztás”.

A házasulandókat addig nem eskette össze a lelkész, amíg meg nem tanulták a Tízparancsolatot, a Hiszekegyet és a Mi Atyánkat. Tehát minden felnőtt érőnek több szinten is, több alkalommal is módjában

másoknak, hogy megszólított minket, kérdőre vont, megvigasztalt, táplált önmagát adva. Ámen

Gerecsei Judit
lelképásztor

állt megtanulni, mi a bűn, mit büntet az egyház. A büntetést elkerülni nem lehetett. A bűnös vagy maga jelentkezett bűnbocsánatra, vagy különböző módokon a presbitérium és a lelkész tudtára jutott a vétkezése.

A bűnök közül a leggyakoribb a káromkodás, a tolvajlás, a paráznaság és a családi háborúságok voltak. De vétkezettek a Tízparancsolat bármely pontja ellen.

Az ácsi reformátusok bűneinek legrégibb emlékeztetője a templom ajtajai előtt látható két szégyenkő. A szégyenkövek a 18.-dik század elején már bizonyosan álltak, de lehet, hogy a mai templommal azonos korúak, tehát 17.-dik századiak. A szégyenkövek azért a templom bejárata előtt állnak, mert a bűnbánat tartásának helye a korai időkben az Isten háza volt. A bűnbánat megvallásának alkalma a vasárnap reggeli istentisztelet keretében történt meg. Hiszen a bűnbánó bűnösnek az egész gyülekezetet meg kellett követnie botránkoztató cselekedetért, és az egész gyülekezet előtt kellett fogadalmat tennie, hogy új életet kezd Isten segítségével. Ezt megelőzően három héten át naponta kétszer álltak a szégyenkőre meghatározott ideig, s tekintve helyzetüket, hogy be nem mehettek, alázatos türelemmel hallgatták az ajtón kiszűrődő igehirdetést. Nagy büntetés volt ez! Fokozhatta paráználkodó nőknél, hogy a fejükön kakastollal megtűzdelt szalmakoszorúval körbevezették a bűnöst a falu utcáin. Az említett három hét ilyen formán letöltött ideje után következett az eklézsiakövetés szertartása a templomban a vasárnap reggeli istentisztelet alatt. Ekkor a bűnbánatot tevő bement a templomba a gyülekezet kettős sorfala között, ahol fekete lepellel letakarva, sötét csuklyával a fején állt az eklézsia köre (nem azonos a szégyenkővel!!!), ami az úrasztala és a katedra között volt elhelyezve. Így hallgatta végig az istentiszteletet. Az istentisztelet végeztével a bűnét fenti módon megbánó befogadása a következőképpen történt. A lelkész az általa felolvasott bibliai Ige alapján intelmet intézett a bűnbánóhoz. Ezt követően a bűnbánó bűnös a lelkész után mondta az arra az alkalomra szóló szöveget, amely tulajdonképpen a bűnös könyörgése volt. Majd fogadalmat tett a gyülekezet előtt. Ekkor a leplet és a csuklyát levették a fogadalmat tevőről, a lelkész pedig rövid beszédet mondott a gyülekezetnek, ajánlva, hogy fogadják vissza maguk közé az ekléziát megkövetett bűnöst. Az utolsó aktus: a lelkész kezét fogott a bűnbánóval, és a hívek közösségébe iktatta, mint lélekben megújított és megtisztított tagját.

Nem, öncélú kínzás volt ez egy bűnös emberrel. Erre utal, hogy gyakran évek múltán jelentkezett a lelkésznel egy ki nem tudódott bűnét megvallani az egyén. Vagy éppen betegségében, halála előtt nem

tudta elviselni a terheket. Őszintén kívánta a megbánást olyan áron is, mint előbb megismerhettük. Más tekintetben sem volt könnyű. Az eklézsiát megkövetett bűnöst többnyire a gyülekezet tagjai elkerülték, nem beszéltek vele, gyakran utódaira is ráragadt a történet emléke.

Az ácsi református gyülekezet másik egyházfegyelmező története: Komáromi Pál esperes 1737.-dik évi vizitációja alkalmával – egyéb szokásos kérdések mellett – tett érdeklődése: Hogyan büntetik az egyház ellen vétkezőket? A válasz meglepő: a templomból kijövet a vétkest megfogják, elviszik a bíró udvarába, és ott nem feltűnő helyen megverik, ami lehet pálcázás, vesszőzés, botozás, korbácsolás attól függően, hogy milyen bűnt követett el, s milyen súlyú büntetést rótt ki a presbitérium a lelkész vezetésével. Tehát a büntetés nem helyben, a gyülekezet előtt „non in loco publico” – ahogy írják – történt, hanem a bíró udvarában. Más testi büntetés sem volt ritka. Egészen durvák sem. Ugyanígy napi gyakorlat volt a kalodába zárás, a nyakvas stb... Ezért nem feltűnő, hogy az ácsiak eljárását Komáromi Pál esperes meglepetés nélkül tudomásul vette.

Ebben az időben a község közigazgatásának vezetése és az egyház világi vezetői gyakorlatilag ugyanazok a személyek voltak, a községben meglévő nagy református túlsúly miatt.

Ha már a vizitációnál tartunk, említsük meg, hogy ekkor mit vizsgált az esperes és kísérete (alispán, szolgabíró stb). A lelkészre nézve megkérdezte: a Szentírás tudományát tanítja-e; feddi, dorgálja-e a bűnösöket; hogyan végzi dolgát a sákramentumok körül? Milyen a lelkész háza népe, a fizetése, marasztalja-e a gyülekezet évről évre (papmarasztás)? Ezek voltak a legfontosabb kérdések a lelkészről. A lelkésztől pedig megkérdezték a gyülekezetről: a hívek hallgatják-e Isten beszédét, a dorgálásokat meghallgatják-e, engedelmesek-e? A további kérdések során kiderül a lelkész válaszaiból, hogy becsülik-e a lelképásztort a hívek, megadják-e a fizetését, az épületeket rendben tartják-e? Érdeklődik-e a bűnösökről, s ha van bűnös, a gyülekezetből kirekeszti-e, és eklézsiakövetésre utasítja-e? A kiközösítés joga az egyházmegyéé, a feloldozás joga a lelkészé.

Kirívóan nagy bűnök esetén fenyegette a vétkezőt az úgynevezett „szamártetetés”. Ilyen bűnök voltak: az úrvacsorától való hosszan tartó távolmaradás, a

rendszeres részegeskedés, a világi hatóságok által végrehajtott kivégzés, emberölés, az eklézsiakövetés makacs megtagadása stb... Ilyen esetben az egyház megtagadta az eltemetést. Az elhunytat harangszó, ének mellőzésével, lelkési szolgálat nélkül a temetőn kívül temették el a temető árkába. Országosan ismert és gyakorolt szokás volt ez a 19.-dik századig.

A későbbiekben az egyház fegyelmező ereje alább hagyott. Az ácsi Protocollum első kötetében (1818) már ilyen szigort nem találunk. Főleg családi viszályokban ítélik a presbitérium. Eredménytelenség esetén átadja a világi hatóságoknak. Ácson a Protocollum első kötetében találjuk meg azt a tiltást, amely hosszú időn keresztül az úrvacsora osztásban szokásban volt. Ugyanis úrvacsorakor az úrasztalára pénz helyezésének megtiltásáról olvashatunk, mivel ez a szent asztalhoz méltatlan. A presbitérium utasította Nemes Varga Ferenc kurátort, hogy csináltasson egy ládika-perselyt, festesse zöldre, és azt helyezze ki a pénzgűjtés helyéül a templom ajtajába, a gyülekezeti adományok perselye mellé. Festesse rá: A TISZTELETES LELKIPÁSZTOR URAK SZÁMÁRA.

A 19.-dik század első harmada végére a büntetések elhalványultak, illetve pénzbüntetéssé változtak. Már korábban szokássá vált a parochián, sőt a lakáson elvégzett eklézsiakövetés. Lazult a fegyelem!

Anyai dédszülem hagyományozta a családunkra az alábbi ácsi szokás emlékét. Szüle 1851-ben született, igen magas kort ért meg. Még gyermekkorában apjától hallotta, hogy akit az egyház büntetett, annak meghatározott ideig a templom utolsó padjába kellett ülnie. (Tudniillik mindenkinek megvolt a szokott helye). Ez az utolsó pados büntetés férfiakra, nőkre egyaránt érvényben volt. Ha figyelembe vesszük Szüle születését és gyermekkorát, ez a hátulso padba ültetés 1820-1830 körül lehetett. Ezt a padsort mások nem is használták. Ez volt a „szégyenpad”. Büntetése letelte után a megbüntetett visszatérhetett saját szokott helyére. Makacs esetben ismétlés is előfordult.

Amit most írtam, nem elhallgatni való fekete folt, hanem gyülekezetünk történetének egy kiragadott darabja. A gyülekezet egyes tagjainak személyes kudarca. Többüknek nevét is ismerjük, de ma már ez nem feltétlenül lényeges.

Azonban e történetek múltunk részei.

Dr. Alföldi Kálmán
tiszteletbeli presbíter

AZ IMÁDSÁGRÓL

Talán nem vagyok egyedül, akinek gondot, nehézséget okoz az imádkozás. Van előttünk példa: a „Mi Atyánk”, de mikor napi gondjaink, bajaink, hálánk (többnyire ez a sorrend!) kulcsoljuk össze a kezünk, akkor gördülékeny mondatok helyett dadogó szavak, fel-feltörő - szívből jövő -, de a mondatszerkesztés szabályainak alig-alig megfelelő az imádságunk. Találunk rá „mentséget” is, hiszen ha

tekintélyes, magas rangú személyhez szólunk, vagy sok ember előtt, az a körülmény is zavarhat minket a fogalmazásban. Még inkább, ha a világ Urához szólunk, aki által megszabott szabályok szerint, időben és térben számunkra megismerhetetlen méretű világ egy kis részébe teremtett minket! Aki itt velünk van, aki itt ránk talál, akire imáinkban rá találhatunk. Február 13.-án reggel csörgött a telefonunk. Egy rokonunk-barátunk telefonált. Lehetett érezni a

hangján, hogy nagy erőfeszítésébe kerül a sírás visszatartása. Kéréssel fordult hozzánk. 12 éves unokáját e napon műtik. A beavatkozás várhatóan nagyon súlyos, nagy műtét lesz. Azt kérte – immár sírva -, imádkozzunk kis unokájáért mi is.

Első érzésem a döbbenet volt, azután együttérzés a kis beteggel, szüleivel, nagyszüleivel. Azután megéreztem a hitükből rám háruló felelősséget. Uram, Istenem! Te arra tanítottál, hogy „Kérjétek, és adatik...”, „Zörgessetek, és megnyitattik...” Te visszaadtad élőként Jairus meghalt leánykáját a szülőknek. Uram, Te nagy örömet adtál e műtetre váró kislány hozzátartozóinak, mikor ő megszületett. Hálát adtak érte Neked. Hitben, szeretetben nevelték. Most nagy megpróbáltatás előtt áll ő és miatta a családja, rokonsága, barátai, ismerősei. Uram, tudom, hogy a Te útaid mi nem ismerjük, de ígéretedet igen: Kérünk és zörgetünk! Uram, kihez mehetnénk, ha nem hozzád? Hallgasd meg, Uram, kérésünket!

HÍREINK:

Az **ökomenikus imahét** első istentiszteletén ebben az évben a római katolikus templomban Gerecsei Zsolt református lelkipásztor szolgált január 10.-én.

A második istentiszteletre január 17.-én került sor, a szolgálatot Varga Imre plébános végezte a református templomban. Az első istentiszteleten a református énekkar, a másodikon a Szivárvány énekkar adott elő néhány éneket.

Mindkét alkalommal szeretetvendégségen fogadták a híveket a vendéglátók. Bőségesen megterített asztalok mellett baráti beszélgetésekre került sor. Ezeknek a közös hitünkön alapuló összejöveteleknél egyre nagyobb a látogatottsága. Tapasztalható évenként, hogy a szeretetvendégségen részt vevők egyre családiasabb, egyre közvetlenebb közösséggé is alakulnak.

A megelőző évben elmaradt, idén azonban ismét megrendeztük a református gyülekezeti **farsangi bált**. Helyet a Bálint étterem földszinti nagytermében kaptunk erre az alkalomra, de szükség is volt rá a résztvevők magas száma -100 fő – miatt. A tombola tárgyait a résztvevők ajándékozták. (A sorsoláson összegyűlt összeggel a hittanosok nyári táborozását segíti a gyülekezet). Egy család adománya pedig a bál részvételi költségeket csökkentette.

Összejövetelünk igemagyarázattal és az énekkar biznyságtételével kezdődött.

Előzékeny kiszolgálással került az asztalokra a finom vacsora. Éjfélkor töltött káposztát fogyaszthattunk. A kéttagú zenekar biztosított kedvező hangulatot a táncolni vágyóknak.

A kulturált, jó szórakozás bizonyítéka, hogy a mulatság hajnali három óra körül ért véget.

Mentsd meg, adj teljes értékű életet e gyermeknek! Ajándékozd meg ezzel az örömmel az érte aggódókat! Csak ekkor vettem észre, hogy már imádkozom. Nagy vagy, Uram, Te mindig velünk vagy, csak mi ezt nem elégszer vesszük észre. Ezt az alkalmat is felhasználtad, hogy megértsem. Tudom, mindig el kell fogadnunk döntésedet, de módot adsz arra, hogy előbb imádságunkban elmondjuk kérésünket.

Kértünk és zörgettünk, Uram. Sokan. Szülők, nagyszülők, rokonok, barátok, ismerősök, valamennyien, akik hittel fordulhatnak hozzád. Te meghallgattál bennünket. A nagy próbatételnél Te vigyáztál. Vigyáztál a kis beteg fölépülésére is, aki ma már iskolába jár, éli a korosztályának megfelelő életet. Most a háláé, a köszöneté az imádkozó szó. A köszöneté, mert meghallgattad, teljesítetted kérésünket; a köszöneté, mert ezzel is erősítetted hitünket.

Héregi Kálmán

Nt. Mayerné Pátkai Tünde gimnáziumi igazgatóhelyettes vezetésével érkezett egy középiskolás diákcsoport gyülekezetünkhöz március 4.-én Pápáról, a Református Gimnáziumból. Ez alkalommal az igehirdetés szolgálatát a nagytiszteletű asszony végezte. Ezt követte a diákok biznyságtétele; verset mondtak, egyházi énekeket énekeltek gitárkísérettel.

A látogatás célja volt, hogy diákokat toborozzanak Ácsról a pápai középiskolába. Meg kell jegyezni, hogy a második világháború előtt, de valójában az iskolák államosításáig az ácsi tanítók, kántorok többsége, a református értelmiség Pápán szerezte diplomáját.

A déli szeretetvendégséget Szalai Bálint ajándékozta éttermében. Távozásuk előtt a diákokat útravalóval is megajándékozta.

Köszönjük a szolgálatot, köszönjük a szeretetvendégséget.

Február 6.-ai gyűlésén a presbitérium elfogadta a **temetői szabályzatot**. Annak tartalmát – egyelőre – hirdetőtáblákon ismertetjük meg az érdekeltekkel. Ezen alkalommal került megtárgyalásra és elfogadásra az előző évi zárszámadás és a folyó évi költségvetés is.

Február 24.-én – mintegy 20 fős létszámmal gyülekezetünkből – részt vettünk a Neszmélyen megtartott **egyházmegyei presbitéri konferencián**. Az istentisztelet után következő előadásokat helyesebb biznyságtételeknek nevezni. Meghallgathattuk Dr. Németh Zsolt, az Országgyűlés Külügyi Bizottsága elnökének; Dobos Károly, a Tatai Református Egyházmegye gondnokának; valamint Dr. Márkus Mihály, a Dunántúli Református Egyházkerület püspökének biznyságtételét

református vallásáról, egyházához fűződő kapcsolatáról.

Február 25.-én került sor gyülekezetünkben az évenként ismétlődő **egyházlátogatásra**. A vizitáció résztvevői – Kovács Zoltán nagytiszteletű úr, szőnyi lelkipásztor, egyházmegyei tanácsos és Dózsa Dénes a szőnyi gyülekezet gondnoka először a délutáni pénzügyi istentiszteleten vett részt, meghallgatták az ottani hittanosok bizonyágtételét. A látogatás 17 órakor a templomban folytatódott, ahol az istentisztelet után bemutakoztak hittan oktatásban részt vevő tanulóink, egyben bizonyágot tettek a tanult hitbeli ismereteikről. Ezt követően gyülekezeti termünkben kötetlen beszélgetést folytattak vendégeink presbiterekkel, gyülekezeti tagokkal.

NŐK ÖKUMENIKUS IMANAPJA ÁCSON

Nagy örömmel és lelkesen készültünk erre a napra, hiszen a falunkon belül a római katolikus és a református testvérek között nagyon jó a kapcsolat. Ezt mutatták azok az alkalmak is, amikor az ökumenikus imahét kapcsán egymás gyülekezeteiben jártunk, és együtt hallgathattuk az ígét és imádkozhattunk. Így készültünk erre az alkalomra is.

Bár főleg asszonytestvéreket vártunk, mindenkit szívesen láttunk, aki eljött.

Az imanap eredete nem új keletű, hiszen már évtizedek óta rendszeresen megtartják világszerte. Minden alkalommal egy választott ország életéről illetve az ott élő asszonyok életének megváltozásáért imádkozunk. Az idén Paraguayért szállt az ima világszerte március másodikán. Beszélgettünk az ige mellett a testvérekkel képek alapján az ott élő nép mindennapjairól, hitéről, ételeiről, kultúrájáról, problémáiról.

Jó érzés volt együtt lenni, szívet melengető érzés volt felemelni szavunkat számunkra ismeretlen és mégis "ismerős" testvérekért. Hisszük, Isten meghallgatta imáinkat világszerte. Köszönet és hála ezért az alkalomért Istennek és minden résztvevőnek.

Gerecsei Judit
lelkipásztor

Gondnoki konferencián vettünk részt Balatonfüreden március 12-14.-e között. Ezt a konferenciát évenként megrendezik, jó alkalom a gyülekezetek életének megismerésére, hasznos tapasztalatok vagy éppen a gondok közreadására. Gyülekezetünkben minket ért a megtiszteltetés, hogy részt vehettünk, Héregi Kálmán kántort és Sebestyén Miklós gondnokot. Szállást és étkezést helyben biztosítottak, így az ott töltött időt teljes egészében a foglalkozásokon való részvétellel tölthettük, ami az első nap délutánjától késő estig, másnap kora reggeltől késő estig, a harmadik napon pedig délig tartottak.

A konferencia vezetője, Nt. Nagy Csaba lelkipásztor szolgált az áhítatokon, ő szolgált a záró úrvacsorás istentiszteleten is.

Az első előadást dr. Huszár Pál egyházkerületi tanácsos tartotta. Ő a teológiai egyetemen a leendő lelkészeknek német nyelven egyháztörténetet ad elő. Előadásában korunk oktatáspolitikájával foglalkozott. Őt követte Dr. Korsós Bálint iskolaigazgató. Szenvedélyes előadását a Zsoltáros zsavaival kezdte: "A mélységből kiáltok...", de kiáltok! Majd a jól ismert Reményik-verssel folytatta: "A templom és az iskola" cíművel. Majd a Bibliából Jézus által kijelölt feladattal folytatta: "Elmenvén, tegyetek tanítványokká... tanítván őket". Ez volt az alapja mondandójának. Célja az iskolában: keresztyén fiatalokat nevelni. Mert, mint kifejtette, az egyházi iskolában az összes diákhoz képest kevesen végeznek, de jó lenne, ha "sónak" és "kovásznak" elegek lennének. Jelen társadalom: reklámtársadalom. Azt szorgalmazza az állampolgárnak, hogy EGYEN, TEGYEN, VEGYEN. Érték alapú társadalomban élünk. Azért születik kevés gyermek, mert ebbe a formációba nem illik bele. A magzat nem termel és nem fogyaszt. Társadalmi helyzetelemzése lehangelő és nyugtalanító volt. Észre sem vettük azt a két órát, amit előadásának hallgatásával eltöltöttünk. Kérte, küldjünk jó képességű tanulókat a pápai gimnáziumba. Nem feltétlenül szükséges, hogy ezek a tanulók református vallásúak legyenek.

A nap utolsó előadását főtiszteletű Márkus Mihály püspök úr tartotta. A mai helyzet jobb megértéséhez feltette a kérdést: Mit köszönhet a dunántúli reformátusság a XX. századnak? Majd felelt rá részletesen, kiemelte az "egykézés" szomorú következményeit. Fogynak a gyülekezeti tagok száma, csak az üresen maradó padok száma növekszik – állapította meg. Szólt egyes egyházközségek rossz anyagi helyzetéről is. 250 egyházfenntartást fizető gyülekezeti tag tud legfeljebb működtetni egy egyházközséget, de csak akkor, ha legalább jövedelmük 1 %-át egyházfenntartásra fordítják. Megállapította, nem felekezeti jelenség a reformátusok számának csökkenése. A probléma jobb megértéséhez **dr. Bene Éva: Megdőlt az életfa** c. könyvét ajánlotta olvasásra. (Kairosz Kiadó 2006.)

A második nap első részében a jelenlévő gyülekezetek ismerkedtek egymás eredményeivel, gondjaival, mindennapjaival. A második rész első felében Páncél Tivadar nyugalmazott lelkipásztor: "A felnőtt konfirmáció kérdésköre" címmel tartott vitaindító előadást. Hangsúlyozta, hogy családiassá kell tenni az egyházi alkalmakat, még az istentiszteleteket is. Mikor arról beszélt, hogy minden lehetséges alkalommal módot kell adni, hogy a gyülekezeti tagok a lelkésszel a prédikáció, a bibliaórai igemagyarázat és egyéb esetekben beszélgessenek, mondják el saját véleményüket az elhangzottakkal kapcsolatban, de egyéb őket foglalkoztató témában is, jóleső érzés fogott el. Hiszen nálunk már második éve a

bibliaórákon az igemagyarázatot közös beszélgetés követi. A téma második részében a gyülekezetek képviselői mondták el, mit tesznek, mit terveznek, hogy gyülekezetükben családiasabb legyen az emberek egymás közötti kapcsolata.. Néhányat megemlékez: Nagycsaládok segítése; abortusz, meddővé tétel ellenzése; felnőtt konfirmandusok gyakori összehívása; öregek látogatása, részükre magnón vagy írásban az ígéretek hanganyaga ill. szövege; rászoruló ellátatlanok látogatása, segítése; egytagú családtagok folyamatos hívása a gyülekezetbe.

A nap utolsó előadója Kuti Csaba egyházkerületi főgondnok volt, témájának címe: "Közösségépítés lehetőségei. Előadásában részben összefoglalta az elhangzottakban megvalósításra ajánlottakat, azután

témáját kiterjesztette az egész Magyarországi Református Egyházra.

A harmadik napon összefoglaltuk a konferencián elhangzottakat, ezt követően az egyes gyülekezetek képviselői számoltak be arról, mit tettek a közelmúltban a közösségépítésért.

A konferencia istentisztelettel zárult, melyen valamennyi résztvevő úrvacsorát vett.

Sebestyén Miklós – Héregi Kálmán
gondnok kántor

Nagypénteken, az esti istentiszteleten Szenczi Molnár Albert: "Krisztus szenvedésének és halálának története az négy evangélium szerint" című műve (1612) alapján **passió-olvasás** volt. Közreműködtek a gyülekezet konfirmandusai, valamint a hittanosokból erre az alkalomra alakult kórus.

Anyakönyvi adatok:

Akiket megkereszteltünk:

Péntek Mira
Horváth Ádám
Kelemen Bence
Szelőczei Szabina
Vivien
Dancs Zsófia

Akiktől elbúcsúztunk:

Szigeti József	49
Vitális Zsigmondné	
Móricz Irma	80
Prezmeczky Ferenc	40
Túri István	81
Kovács Lajos	86
Nagy Józsefné	
Nagy Erzsébet	79
Kollár Mihály	67
Szőnyi László	74
Szabó Kálmán	78
Galamb Mihály	77

Az adatok a 2006. dec. 17 – 2007. márc. 31. közötti állapotot tükrözik.

MIÉRT FELEDKEZTÉL MEG RÓLAM?

Miért feledkeztél meg rólam? Minden keresztény életében elkövetkezik az a pillanat, amikor ez a kérdés megfogalmazódik benne. Ilyenkor úgy érzi, hogy minden ellene van, minden földi reménye széttört, hogy a nagy világesemények folyamatában teljesen elveszett, mikor minden életcélja kudarcot vall, és minden értelmetlennek tűnik. Ilyenkor az a lényeg, hogy kihez intézi az ember ezt a kérdést. Ne a sötét sorshoz, hanem Istenhez forduljunk, aki az én sziklám volt és marad mindörökké az örök alap, amelyen életem nyugszik. Kétségbe esem, Isten azonban olyan, mint egy szikla, ha megingok, Isten akkor is megingathatatlanul áll mellettem. Amikor hűtlen leszek, Isten akkor is hű marad...

Elviselni a szégyent, a gúny tárgya lenni a hitért, ez a jámbor ember kitüntetésévé válik. Fájdalom okoz a testnek és a léleknek, hogy nem múlik el úgy nap, hogy Isten nevében ne kételkednének, ne gúnyolódni. Hol van hát Istened? Megvallom Őt a világ előtt, és Isten minden ellensége előtt. A legnagyobb szükségben is hiszek Isten jóságában, a bűnös állapotban is hiszek a megbocsátásban, a halál közelében is hiszek az életben, és a vereségben is hiszek a győzelemben. Az Isten általi elhagyatottságban is hiszek Isten kegyes jelenlétében. Aki megtalálta Istent Jézus Krisztus keresztyénben, az tudja, hogy milyen csodálatosan rejtőzik Isten ebben a világban, és hogy éppen ott áll a legközelebb hozzánk, ahol Őt a legtávolabbinak hisszük.

D. Bonhoeffer: Vademecum - Március 15. (Kairosz, 2006)

Minden kedves Testvéreinknek áldott, boldog húsvéti ünnepeket kívánunk!

Presbitérium

